

[Morten Lange.]

ste punkt, som socialdemokratiet går ind på, ikke er blevet tilstrækkeligt afklaret i dag, nemlig spørgsmålet om tilfredsstillende forhandlingsresultater for de øvrige nordiske lande. Jeg bliver nødt til at spørge så præcist, som det nu kan lade sig gøre: er det en forudsætning for socialdemokratiet, det radikale venstre eller måske for hele folketinget, at Norge bliver medlem samtidig med Danmark og England, eller kan vi forestille os den situation, at kongeriget Danmark som det eneste nordiske land skal gå ind i De europæiske Fællesskaber? Det forekommer mig, at dette ville være et brud med den hidtidige markedspolitik, og det må i hvert fald være fuldstændig klart, om det er synspunktet. Det forekommer mig, at situationen i Norge meget vel kunne tyde på, at norsk tilslutning aldeles ikke er noget, der kan tages for selvgivet.

Hr. Ivar Nørgaard kom også i dag med en række udtalelser vedrørende spørgsmålet om status for Sverige og Finland. Jeg forstod nærmest, at han dér gik ind for, at en opretholdelse af toldunionen med disse to lande var en forudsætning, men jeg synes, der var så mange forbehold i det, han sagde, at jeg også må bede om en fuldstændig klar besvarelse her, altså at der ikke er tale om at slå sig til ro med en eller anden tilfredsstillende handelstraktat eller delvis toldunion, men at man simpelt hen ønsker en toldunion, som mindst er af samme omfang som den, der i øjeblikket findes inden for EFTA. Disse to spørgsmål må det være meget nemt at svare klart på, de kan besvares kort og præcist, og bliver de ikke det, er det, fordi tanken bag ved dem ikke er klar.

Det tredje spørgsmål, vi må have afklaret, går specielt på det socialdemokratiske krav om, at dette folketing må bevare sin suverænitet, hvad angår skattepolitik og socialpolitik. Jeg er ganske enig med hr. Ivar Nørgaard i dette klare forbehold, og formodentlig vil man få stort besvær med at skabe flertal for andet i dette ting. Jeg ved, at hr. Ivar Nørgaard nøje har sat sig ind i

rådsbeslutningen af 22. marts i år; så vidt jeg forstod af hans tale, har han endog sammenlignet de forskellige engelske, franske og andre autoritative tekster, så jeg er helt sikker på, at han kender alle detaljerne, men jeg vil gerne spørge hr. Ivar Nørgaard først: er der ikke noget, der tyder på, at hr. Ivar Nørgaard har læst dette dokument med de forkerte briller, nemlig som om det var statsretsfortolkning, han skulle foretage, og ikke en politisk vurdering af et politisk dokument? Det forekommer mig for det første, at dette dokument ganske klart specificerer en række ting, der skal ske inden for de nærmeste 3 år, noget, som Fællesskabet i virkeligheden er blevet enig om, og som går så vidt, at socialdemokratiets forbehold efter min mening allerede ikke kan holde. Det drejer sig om en harmonisering af beskattningen af renter på fast forrentede værdipapirer, en harmonisering af selskabsbeskattningen, en tilsvarende tilnærmelse af moms og punktskatter samt om, at centralbankerne harmoniserer deres pengepolitik, og at der fastsættes måltal for de offentlige budgetter. Jeg synes, at alle disse førsteetapekrav ved en politisk vurdering ganske klart går ind i de områder, som hr. Ivar Nørgaard og socialdemokratiet har taget forbehold over for. Hvis der skal være nogen mening i hr. Ivar Nørgaards og i socialdemokratiets forbehold, burde det være en forudsætning for socialdemokratiet og også for det radikale venstre — hvis de skal være tro mod deres egne resolutioner og udtalelser — at rådsdokumentet af 22. marts 1971 tilbagekaldes. Hvis det ikke er tilfældet, er det i hvert fald fuldstændig klart for mig, at man skjuler sin evne til at forstå en helt klar politisk intention fra Fællesskabernes side.

Jeg synes, det er væsentligt, at vi benytter debatten i dag til at få disse ting gjort klart, for som det socialdemokratiske forbehold nu står på tryk, og som det også i nogen grad er kommet frem her i dag, og som det radikale forbehold over for de tilsvarende områder er fremført, forekommer det mig i virkeligheden, at de forbehold, de to